

Στις άλλες σελίδες

- ΙΡΑΝ
- ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ
- ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ-ΙΣΡΑΗΛ
- ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ Η ΠΕΚ.

Έξω από τα πλαίσια των αποφάσεων του ΟΗΕ ΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΒΑΛΝΤΧΑΪΜ

Οι τελευταίες δηλώσεις του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ για το Κυπριακό ήταν για πολλούς αναπάντεχες. Γιατί ο κ. Βάλντχαϊμ με τα όσα είπε, βγήκε έξω από τα ψηφίσματα του ΟΗΕ, εξίσωσε τον επιδρομέα με το λαό της Κύπρου, υποστήριξε τον εδαφικό διαχωρισμό του νησιού και θεώρησε «λογικό» πως τα τουρκικά στρατεύματα πρέπει να αποσυρθούν μόνο όταν λυθεί ολόκληρο το κυπριακό πρόβλημα.

Η ηθική πλευρά του θέματος δεν είναι ουσιαστική. Γιατί δεν μας ενδιαφέρει το ποιόν του γενικού γραμματέα. Εκείνο που ενδιαφέρει πρώτιστα και πρέπει να ξεκαθαριστεί μια για πάντα μέσα στη συνείδηση του λαού της Κύπρου είναι το γιατί ο Γ. Γρ. έχει την ευχαιρία να μιλά με τον τρόπο που μίλησε καταπατώντας τα ίδια τα ψηφίσματα του ΟΗΕ.

Οι παράγοντες που επιτρέπουν στο Γ. Γρ. να δρα με τούτο τον τρόπο είναι πολλοί. Πρώτα πρώτα είναι η αδυναμία της Κύπρου σαν χώρας, που δεν κατάφερε ακόμα να δημιουργήσει εκείνες τις συμμαχίες που να καθίστουν την υπόθεση της ισχυρή διεθνώς. Ο δεύτερος λόγος είναι η επιρροή των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ μέσα στον ΟΗΕ και κατ'επέχταση πάνω στον ίδιο τον Γεν. Γραμματέα.

Αλλά υπάρχουν και ουσιαστικότεροι λόγοι: Ότι δηλαδή η Κυπριακή πλευρά η ίδια επέτρεψε με τη στάση της στο Βάλντχαϊμ να ξεχνα το πρόσφατο παρελθόν της εισβολής και να παριστάνει τον δήθεν εμέτοχο αμερόληπτο διαιτητή που θα συμβιβάσει τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Ενα πράγμα είναι φανερό: Πώς οι διάφοροι «χειρισμοί» και «ελιγμοί» που έγιναν ήταν λανθασμένοι. Η προσκόλληση στις συμφωνίες Μακαρίου - Ντενκας του Μάρτη του 1977 δίδει έμμεσα το δικαίωμα σ'οποιοδήποτε να κάνει τέτοιου είδους δηλώσεις όπως εκείνες του Βάλντχαϊμ. Αν δηλαδή η κυπριακή πλευρά η ίδια δηλώνει την πρόθεση της για συμβιβασμούς που είναι άγνωστο σε ποια αποτελέσματα θα καταλήξουν, δεν είναι καθόλου περίεργο να γίνεται εκμετάλλευση της πρόθεσης τούτης από το Γεν. Γραμματέα του ΟΗΕ.

Τούτο έχει βέβαια βαθύτερες προεκτάσεις. Η μη ορθή διοργάνωση ενός αγώνα, η δημιουργία κλίματος ηττοπάθειας και συμβιβασμού διευκολύνουν αφάνταστα τους διάφορους καλοθελητές που επιδιώκουν την καταβράθρωση της κυπριακής υπόθεσης.

Η Κύπρος πρέπει να έχει τις δυνατότητες για να δημιουργήσει ένα ισχυρό αγωνιστικό μέτωπο. Οι δομές πρέπει να αλλάξουν. Οι προσανατολισμοί της εξωτερικής πολιτικής πρέπει να αλλάξουν. Όλοι εκείνοι που προπαγανδίζουν υπέρ απαράδεχτων λύσεων πρέπει να απομάνωθουν αποτελεσματικά.

Ορισμένα πράγματα έχουν γίνει πια ξεκάθαρα. Στον Βάλντχαϊμ πρέπει άμεσα και δημόσια να γίνει οξεία κριτική. Να καταδειχθεί πως ο κυπριακός λαός δεν είναι διατεθειμένος να προσυπογράψει ο ίδιος την καταδίκη του.

Όλοι συναισθάνονται ότι κάτι δεν πάει καλά. Οι δηλώσεις Βάλντχαϊμ συμβολίζουν σήμερα μια πραγματικότητα ή καλύτερα ένα δίλημμα: Πως μόνο δυο δρόμοι υπάρχουν, εκείνος της υποταγής κι εκείνος του αγώνα. Οι δηλώσεις Βάλντχαϊμ έχουν κάνει ξεκάθαρο πως δεν υπάρχουν μέσες λύσεις. Δεν είναι νοητό να γίνεται αναφορά στα ψηφίσματα, ενώ από την άλλη να γίνονται λάβαρα οι συμφωνίες Μακαρίου - Ντενκας. Ούτε είναι νοητό να συντηρούνται δομές οικονομικές και κοινωνικές που παράγουν το κλίμα του συμβιβασμού.

Οι δηλώσεις Βάλντχαϊμ είναι ίσως ένα από τα τελευταία σήματα κινδύνου.

Χρειάζονται ριζικές αλλαγές.

Χρειάζεται ένα μεγάλο και συνεπές όχι στους ιμπεριαλιστές σε όλα τα επίπεδα, στο οικονομικό και το πολιτικό.

Η ίδρυση της λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από το λαϊκό έλεγχο είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την άμυνα του λαού, ελλήνων και Τούρκων, ενάντια στην επιδρομική μανία ιμπεριαλιστών και των πληρεξουσίων του.

Τουρκοκυπριακών μαζών και θα εξουδετερώσουν αποτελεσματικά τη δύναμη εκείνων που επιδιώκουν ανοιχτά πια την υποταγή.

Χρειάζονται προ πάντων αλλαγές στις κοινωνικο-οικονομικές δομές που θα κερδίσουν την εμπιστοσύνη των

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ-ΙΣΡΑΗΛ

Απο την εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στη συμφωνία Αιγύπτου Ισραήλ, που έγινε στην Κύπρο. Την εκδήλωση οργάνωσαν Επιτροπή Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνιακη Επανάσταση και η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Αραβικούς Λαούς. Ελαβαν μέρος η ΕΔΕΝ, ΕΔΟΝ, Ε.Ν.ΠΕ, ΝΕΔΗΚ και ΠΟΦΝΕ.

Μετα την Καταψήφιση της Εργατικής Κυβέρνησης

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Με μια ψήφο διαφορά η Εργατική κυβέρνηση της Βρετανίας απέτυχε να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης στη βουλή. Έτσι ο πρωθυπουργός Κάλλαχαν υπέβαλε την παραίτηση του στη Βασίλισσα ορίζοντας τις 3 του Μάη σαν ημέρα διεξαγωγής των εκλογών. Εναντίον της Κυβέρνησης ψήφισαν οι Συντηρητικοί, οι Φιλελεύθεροι, οι Σκωτσέζοι Εθνικιστές και οι Βορειο-Ιρλανδοί Συντηρητικοί. Οι Ουαλλοί Εθνικιστές μετά απο παζαρέματα με την Κυβέρνηση ψήφισαν υπερ-της χωρίς αυτο να την σώσει.

Η Εργατική Κυβέρνηση έχασε την απόλυτη πλειοψηφία όταν πέρσι έχασε δύο έδρες σε αναπληρωματικές εκλογές. Σαν Κυβέρνηση μειοψηφείας κρατήθηκε τότε παζαρεύοντας, την υποστήριξη του ενός ή του άλλου μικρού κόμματος, τότε γιατί οι αντίπαλοι της δεν τολμούσαν να διακινδυνέψουν νέες εκλογές. Στη ρίζα ωστόσο της επιβίωσης-της βρισκόταν η κρίση που περνα ο καπιταλισμός στη Βρετανία.

Η κρίση του Βρετανικού καπιταλισμού δεν είναι καθόλου παροδική. Οι επενδύσεις στη βιομηχανία μειώθηκαν απο 4.200 λ. εκατομμύρια το 1970 σε 3.500 λ. εκατομμύρια το 1975, 3.350 λ. εκατομμύρια το 1976, 3.500 λ. εκατομμύρια το 1977 και 3.800 λ. εκατομμύρια το 1978. Κι αυτο παρα το γεγονός ότι τα κέρδη των επιχειρήσεων σημείωσαν αύξηση 29% το 1976 φτάνοντας τα 7.400 λ. εκατομμύρια και άλλα 45% το 1977 φτάνοντας τα 10.750 λ. εκατομμύρια. Ακόμα σύμφωνα με τον υπουργό οικονομικών Ντένις Χήλυ η Βρετανία έχει το χαμηλότερο επίπεδο μεροκαμιάων και το ψηλότερο επίπεδο επιδοτήσεων σε επιχειρήσεις απο όλες τις ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου.

Παρ' όλα αυτα η Βρετανική βιομηχανία δεν μπορεί να συναγωνιστεί τις βιομηχανίες των άλλων χωρών. Βασισμένη σε απαρχαιομένο εξοπλισμό έχει πολυ χαμηλή παραγωγικότητα σε σύγκριση με την υπόλοιπη Ευρώπη. Οι Βρεττανοί κεφαλαιοκράτες δεν θέλουν να επενδύσουν τα τεράστια ποσα που χρειάζονται για την ανακαίνιση της βιομηχανίας και προτιμούν τις επενδύσεις που φέρνουν γρήγορο κέρδος. Έτσι επενδύουν στο εξωτερικό, στις υπηρεσίες, στη κερδοσκοπία, στη γη.

Για ν' αυξήσουν τα κέρδη τους οι κεφαλαιοκράτες στρέφουν τις προσπάθειες τους στη μείωση του βιωτικού επιπέδου της εργατικής τάξης. Σ' αυτη την προσπάθεια βρίσκουν σοβαρο εμπόδιο την μεγάλη δύναμη των συντεχνιών. Γι' αυτο εδω και χρόνια γίνεται μια μεγάλη καμπάνια ενάντια στις συντεχνίες με στόχο τον περιορισμό της δύναμης-τους. Κάτι τέτοιο δεν είναι καθόλου ευκολο. Η προηγούμενη Συντηρητική

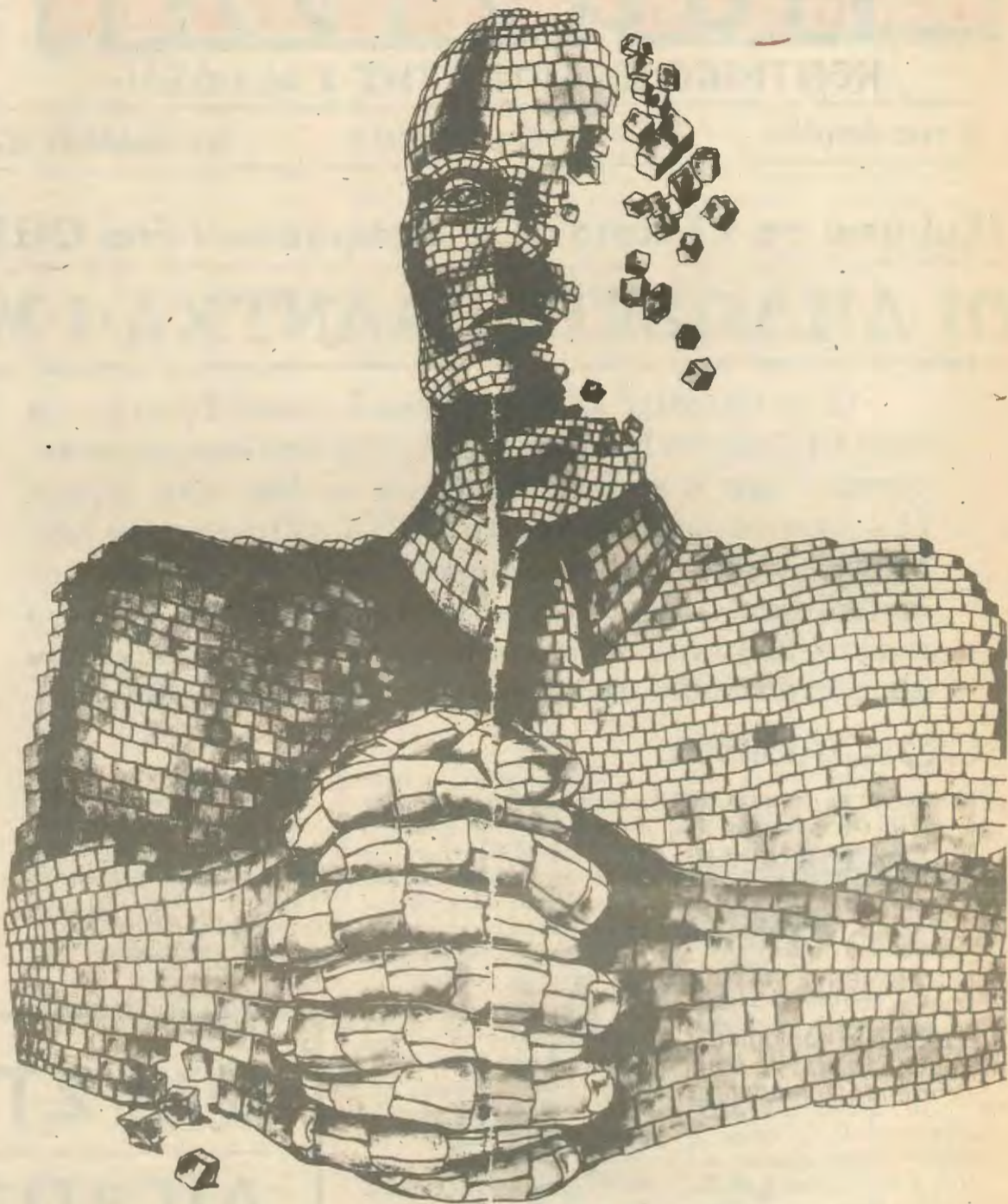
Κυβέρνηση του Έντουαρτ Χηθ αποπειράθηκε να συγκρουστεί με τις συντεχνίες αλλα κατέρρευσε άδοξα όταν η απεργία των ανθρακωρύχων παράλυσε κυριολεκτικά τη Βρετανία. Η Εργατική Κυβέρνηση που ακολούθησε συμφώνησε με τις συντεχνίες το «Κοινωνικο Συμβόλαιο» που πρόβλεπε τον περιορισμό των αυξήσεων στα μεροκάματα, τη συγκράτηση των τιμών και την επέκταση των κοινωνικών υπηρεσιών.

Το «Κοινωνικο Συμβόλαιο» όπως ήταν φυσικο περιορίστηκε μόνο στο πρώτο του σκέλος. Αντίθετα οι τιμες συνέχισαν ν' ανεβαίνουν και οι κοινωνικές δαπάνες μειώνονταν επαναλημμένα. Οι εργάτες αφού μάταια περίμεναν να περάσουν οι «δύσκολες μέρες» άρχισαν και πάλι να ρίχνονται στον αγώνα. Όσο η Εργατική Κυβέρνηση μπορούσε να τους συγκρατεί η αστική τάξη τήν άφηνε να κυβερνα γιατι ήξερε πως οποιαδήποτε άλλη λύση θα σήμαινε επικίνδυνη γι' αυτην σύγκρουση.

Στις αρχες του χρόνου μια σειρά απο απεργίες έσπασαν τα κυβερνητικά πλαίσια για 5% μάζιμου αυξήσεις και η πολιτική της συγκράτησης των εργατων δεν είχε πια καμμία πραχτική εφαρμογή. Απ' αυτη τη στιγμή, η Εργατική Κυβέρνηση ήταν άχρηστη για την αστική τάξη και έτσι πετάχτηκε σαν στιμμένη λεμονόκουπα.

Το θέμα του δημοψηφίσματος στη Σκωτία δεν ήταν παρα η αφορμη για την επίθεση των αστων. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν υπερ της δημιουργίας σκωτσέζικης Εθνοσυνέλευσης αλλα δεν εξασφάλισε το αναγκαίο 40% των εκλογων για την αυτόματη υλοποίησή-της. Οι Σκωτσέζοι Εθνικιστές ζήτησαν απο την Κυβέρνηση να συστήσει την Εθνοσυνέλευση και όταν ο Κάλλαχαν ζήτησε να παγοποιηθουν διακομματικές διαβουλεύσεις οι Σκωτσέζοι Εθνικιστές έθεσαν θέμα εμπιστοσύνης. Αμέσως μετα οι Συντηρητικοί έβαζαν κι αυτοι θέμα εμπιστοσύνης. Η ειρωνεία είναι πως οι Συντηρητικοί δεν υπήρξαν ποτε θιασώτες της δημιουργίας Σκωτσέζικης Εθνοσυνέλευσης!

Οι πιθανότητες για μια Εργατική νίκη, στις εκλογές της 3ης του Μάη είναι πενι-

χρες. Με την πολιτική που ακολούθησαν στην κυβέρνηση αποξένωσαν τις εργατικές μάζες να κερδίσουν κανένα. Μια Συντηρητική νίκη θα σήμαινε την αρχη μιας έντονης ταξικής σύγκρουσης απο την οποία είναι αμφίβολο αν η άρχουσα τάξη βγει κερδισμένη. Μια άλλη γραμμη προπαγάνδας της άρχουσας τάξης στρέφεται προς τη σύμψηξη ενός μεγάλου συνασπισμού που να μπορεί να χτυπήσει τη δύναμη των συντεχνιών. Αυτη είναι η βασική γραμμη προπαγάνδας των Φιλελευθέρων που φαίνονται να κερδίζουν κάποιο έδαφος. Σε αναπληρωματικές εκλογές που έγιναν μόλις μερικές μέρες πριν την ήττα της Κυβέρνησεως κέρδισαν μια «ασφαλή» Εργατική έδρα με 8000 πλειοψηφεία, ενώ ο Συντηρητικός υποψήφιος έχασε τον παράβολο του. Φυσικά τέτοια τεράστια μετατόπιση ψηφοφόρων είναι απίθανο να συμβει σε πολλές εκλογικές περιφέρειες. Ομως μια σημαντική αύξηση των Φιλελευθέρων βουλευτων θα τους μετατρέψει σε καθοριστικο παράγοντα μέσα στο κοινοβούλιο πράγμα που θα δώσει κάποια ανακούφιση στον Βρετανικό καπιταλισμο.

Το πρόβλημα με την ιδέα

του «μεγάλου συνασπισμού» είναι ότι η αριστερά του Εργατικού κόμματος δεν είναι διατεθειμένη να μετατραπει εντελως φανερὰ σε υπηρέτες του συστήματος. Μια πιθανη διάσπαση θα προκαλούσε τεράστια αναστάτωση μέσα στο εργατικό κίνημα με απρόβλεπτες συνέπειες. Παρ' όλη την αρχική πισωδρόμηση του κινήματος οι επαναστατικές ιδέες που δεν είναι καθόλου ευχάριστο για τους καπιταλιστές.

Οι εκλογές της 3ης του Μάη παρουσιάζουν περισσότερο ενδιαφέρον απ' ότι φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Πολλα θα εξαρτηθουν απο την προεκλογική γραμμη του Εργατικού κόμματος. Η μόνη ελπίδα για Εργατική επικράτηση βρίσκεται στο αν έστω και τώρα το Εργατικό κόμμα προωθήσει όπως είπε ο ίδιος ο Κάλλαχαν «ένα τολμηρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα». Ωστόσο η μέχρι σήμερα πολιτική του Κάλλαχαν δεν αφήνει πολλα περιθώρια αισιοδοξίας.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

Η ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΝΙΚΑΝΗ ΝΑ ΛΥΣΕΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ

Την πρώτη τ' Απρίλη το Ιραν ανακηρύχτηκε και «επίσημα» Ισλαμική Δημοκρατία μετά τα αποτελέσματα του «δημοψηφίσματος» στο οποίο οι Ιρανικές μάζες ρωτήθηκαν και ψήφισαν μπροστα στα μάτια των αξιωματούχων της κυβέρνησης αν θέλουν ή όχι την Ισλαμική Δημοκρατία.

Η νέα αυτή δημοκρατία - όπως τονίσαμε και σε προηγούμενα άρθρα - αντιμετωπίζει μια σειρά από σοβαρά προβλήματα που φαίνεται από τη φύση της ανίκανη να λύσει. Τα τελευταία αιματηρά γεγονότα στις περιοχές των Κούρδων και μετά των Ταυρκομάνων, στα οποία εκατοντάδες άτομα σκοτώθηκαν, δείχνουν ότι το πρόβλημα των εθνικών μειονοτήτων θα είναι ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα που απειλούν τη σταθερότητα του νέου καθεστώτος, όπως έγκαιρα πρόβλεψε η Σ.Ε.

Το πρόβλημα μεγεθύνεται αν λάβουμε υπόψη ότι μόνο τα 50.2% του Ιρανικού πληθυσμού έχουν την Περσική σαν μητρική γλώσσα. Το υπόλοιπο μισό του πληθυσμού αποτελείται από πολλές εθνικές μειονότητες με αρκετές εθνικές, θρησκευτικές, γλωσσικές και άλλες διαφορές. Η πιο μεγάλη μειονότητα είναι οι Αζερμπαϊτζάνοι (20.6%) που ακολουθούνται κατά μέγεθος από τους Κούρδους (5.6%), τους Βελουχιστές (2.3%), τους Αραβες (2%), τους Ταυρκομάνους (1.7%) και άλλους.

Το γεγονός, ασφαλώς, και μόνο της ύπαρξης διαφορετικών μειονοτήτων με διαφορετικά χαρακτηριστικά δεν αποτελεί δε αυτόματα σοβαρό κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα.

Το πρόβλημα όμως παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις όταν στην εξουσία βρίσκεται μια αδύνατη, αστική κυβέρνηση που κατέχεται από σωματιστικές και θρησκευτικές προκαταλήψεις και επιδιώξεις που μπαινούν εμπόδιο στην επίλυση των κοινωνικο-οικονομικών προβλημάτων και την επίτευξη των πολιτιστικών και εθνικών επιδιώξεων των μειονοτήτων.

Βέβαια το εθνικό ζήτημα στο Ιραν δεν το δημιούργησε το νέο καθεστώς. Είναι ένα πρόβλημα που υφίσταται για δεκάδες χρόνια (ειδικά το κούρδικο). Οι εθνικές μειονότητες όμως που αγωνίστηκαν κι αυτές για να διώξουν τον καταπιεστικό δικτάτορα Σάχη, αρπάζοντας στη μάχη και χιλιάδες όπλα, φαίνονται αποφασισμένες να εντείνουν τον αγώνα για τα εθνικά - τους δικαιώματα. Ανακατέχονται ακόμα από μεγάλη δυσπιστία στο νέο καθεστώς που επιβε-

βαιώνεται με τα γεγονότα, όπως την αρπαγή από το στρατό μεγάλου ποσοστού των προμηθειών σε αλεύρι και ψωμιά της πόλης Σανανταζ - κέντρο της Κουρδικής εξέγερσης, ή την άρνηση του καθεστώτος να δώσει τη γη στους φτωχούς αγρότες στην περιοχή των Ταυρκομάνων.

Το χαμηλό ηθικό του στρατού, η έλλειψη πειθαρχίας και ηγεσίας και η πληθώρα των άλλων προβλημάτων που έχει στα χέρια-της η κυβέρνηση, ανεβάζουν τις ελπίδες των μειονοτήτων για επιτυχία των σκοπών-τους.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες εξηγείται και η υποχωρητικότητα που υπέδειξε το καθεστώς, με την υπόσχεση για παραχώρηση κάποιων μορφών αυτονομίας στους Κούρδους.

Η αγριότητα όμως με την οποία ο στρατός χτύπησε την εξέγερση στη Σανανταζ και στο Τουρκεμestan είναι μια ένδειξη των πραγματικών διαθέσεων του καθεστώτος. Εξ άλλου παραχώρηση πραγματικής αυτονομίας στους Κούρδους θα ανέβαζε τις ελπίδες των άλλων μειονοτήτων - Αζερμπαϊτζάνων, Ταυρκομάνων, Βελουχιστών, και των Αράβων του Κουζε-σταν με της ζωτικής σημασίας πετρελαιοπηγές. Από την άλλη - όπως είπαμε - είναι αμφίβολο αν σ' αυτό το στάδιο να συγκρατηθεί με τα όπλα η εξέγερση των μειονοτήτων.

Ένα πράγμα είναι σίγουρο: Όπως το πρόβλεψε από τη δική-του σκοπιά κι' ο Σάχης πριν το βάλει στα πόδια, το Ιραν χωρίς την καταπίεση του Σάχη που συγκρατούσε με τη βία το υφαιστίσιο που λέγεται εθνικό ζήτημα - βρίσκεται μετά τον Σάχη στα πρόθυρα της διάσπασης σε εθνική βάση.

Καμμία αστική ή θρησκευτική κυβέρνηση δεν είναι ικανή να εξασφαλίσει την ενότητα των μειονοτήτων σ' ένα ενιαίο κράτος. Μόνο σ' ένα σοσιαλιστικό κράτος όπου εξαλείφονται οι διαφορές με βάση τη θρησκεία και τη γλώσσα και εξαφανίζονται όλα τα δικαιώματα πολιτιστικά μα και κοινωνικό-οικονομικά - όλων των μειονοτήτων είναι δυνατή η ειρηνική συνύπαρξη και συνεργασία-τους.

Οι αριστερές επαναστατικές οργανώσεις που τήρησαν αποχή από το Χομείνικο δημοψήφισμα - σίγουρα γνωρίζουν καλά το επαναστατικό δυναμικό που περικλείει το εθνικό ζήτημα στο Ιραν.

Οι μόνοι γνήσιοι σύμμαχοι των εθνικών μειονοτήτων δεν μπορεί από τα πράγματα να είναι άλλοι από τις δυνάμεις εκείνες που αγωνίζονται

για την ολοκλήρωση της Ιρανικής επανάστασης με το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και την εξάλειψη κάθε μορφής καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Από την άλλη οι δυνάμεις αυτές είναι πολύ δύσκολο να νικήσουν χωρίς την συμπαράσταση των εθνικών μειονοτήτων. Όσο πιο γρήγορα αναλυθεί και τοποθετηθεί το εθνικό ζήτημα στα σωστά του

πλαίσια από τις επαναστατικές δυνάμεις τόσο μεγαλύτερη και έγκαιρη θα είναι η ώθηση που θα πάρει ο αγώνας της εργατικής τάξης για την κατάληψη της εξουσίας του Ιραν (μετατρέποντας την ανακήρυξη της χώρας σε Ισλαμική Δημοκρατία από τον Χομείνι την πρώτη τ' Απρίλη ένα απλό κι' ασήμαντο προταπριλιάτικο ψέμα).

Για τις συμφωνίες Αιγύπτου - Ισραήλ

ΕΝΤΟΝΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Στην προηγούμενη-μας έκδοση μιλήσαμε γενικά για τα πλαίσια μέσα από τα οποία οι Η.Π.Α. κατέφεραν να πείσουν την Αίγυπτο και το Ισραήλ (ασκώντας περισσότερη πίεση πάνω στο Ισραήλ κατά τα τελευταία στάδια των διαπραγματεύσεων) στην υπογραφή χωριστής Ισραηλινο-Αιγυπτιακής συμφωνίας. Πρέπει τώρα να δούμε και τες επιπτώσεις που είχε στον υπόλοιπο αραβικό κόσμο η υπογραφή αυτής της συμφωνίας και ειδικά την αντίδραση της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

Αρχικά υπήρξε έντονη η αντίθεση των αραβικών χωρών στο σύνολό- τους στην συμφωνία Αιγύπτου-Ισραήλ. Μια συμφωνία που αποκλείει τόσο τη δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους όσο και την επιστροφή, των κατεχομένων εδαφών και του ανατολικού τομέα της Ιερουσαλήμ. Ακόμα και η

Ιορδανία και η Σαουδική Αραβία δυο από τα πιο αντιδραστικά κράτη έδειξαν κάποια διάθεση για την δημιουργία ενός μετώπου απόρριψης της νέας κατάστασης που έχει δημιουργηθεί. Ένα αρραγές μέτωπο απόρριψης των συμφωνιών, όλων των αραβικών κρατών, δεν είναι εύκολο όμως αντικείμενο να διατηρηθεί. Ηδη η διάσταση που προέκυψε στη διάσκεψη της Βαγδάτης, των Υπουργών Εξωτερικών και Οικονομικών των κρατών μελών του Αραβικού Συνδέσμου διευρύνεται. Η διάσταση εκδηλώθηκε στην διάσκεψη αυτή με την άρνηση ορισμένων χωρών να συμφωνήσουν υπερ ενός οικονομικού αποκλεισμού της Αιγύπτου από τον υπόλοιπο Αραβικό κόσμο. Κάτι που εισηγήθηκε από την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Από την διάσκεψη αποχώρησαν η αντιπροσωπεία της Ο.Α.Π. της Λιβύης

και της Συρίας.

Σήμερα η Σαουδική Αραβία μια χώρα κλειδί στο μεσανατολικό από τη μια κατηγορία έντονα το καθεστώς Σαντατ για την συμφωνία, ενώ ταυτόχρονα συνεχίζει την τεράστια οικονομική βοήθεια- της προς την Αίγυπτο. Η Σαουδική Αραβία δεν μπορεί να έχει πολιτικά συμφέροντα που συγκρούονται με τες συμφωνίες Σαντατ Μπεγκιν. Πρώτα, το καθεστώς Σαντατ εξυπηρετεί τα τόπκα συμφέροντα της Σαουδικής Αραβίας και οποιοδήποτε άλλο καθεστώς στην Αίγυπτο πιο προοδευτικό δεν θα άρεσκε στην Σαουδική Αραβία. Δεύτερος λόγος. Η Σαουδική Αραβία ακολουθεί μια εξωτερική πολιτική πλήρης ταύτισης με την Αμερική και την Δύση.

Ο ρόλος της Σαουδικής Αραβίας δεν μπορεί λοιπόν να

**συνέχεια
στην 7η σελίδα**

Παρουσίαση βιβλίου ΣΩΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ του Μεσηβρινού

«Μικρός οδηγός για τη σωστή χρήση της Δημοτικής, απαραίτητος σε όλους όσοι χρησιμοποιούν δημόσια τον προφορικό ή το γραπτό λόγο, ιδιαίτερα στους δημοσιογράφους, δημόσιους λειτουργούς, σπουδαστές, δασκάλους, συγγραφείς».

Έτσι επιγραμματικά χαρακτηρίζεται η έκδοση τούτης των «Τετράδιων του Ρήγα», μιας εκδοτικής προσπάθειας που με την καθοδήγηση του Δασκάλου Αντώνη Μυστακίδη — Μεσεβρινού (για να χρησιμοποιήσουμε δικαιοσύνη λόγια): «... άρχισε το 1968... και σήμερα εντάσσεται στο κέντρο του αγώνα για τη σωτηρία της Κύπρου, χωρίς όμως να παραμελήσει τη γενικότερη πνευματική καλλιέργεια του Λαού, που κι αυτή αποτελεί μέρος του αγώνα για την επιβίωση. Αυτό σημαίνει ότι η προσπάθεια-μας θα καρποφορήσει, άμα τη δεχτούμε ως αποστολή στην υπηρεσία του Λαού και τη στιγμή αυτή ειδικότερα στην υπηρεσία της Κύπρου».

Απο τα προλεγόμενα σημειώνουμε τα πιο κάτω:

«... 1976 ... χρόνια που μια συντηρητική κυβέρνηση, στο πείσμα της ιδεολογικής-της παράδοσης, αναγνώρισε επίσημα τη φυσική λαλιά του Λαού ... 150 χρόνια ... τόσα και παραπάνω χρειάστηκε η ελληνική άρχουσα τάξη, για να παραδεχτεί τη λαλιά του Λαού, αδιάφορο ποια στάθηκαν τα πραγματικά ελατήρια και οι πραγματικές πρόθεσες της κυβέρνησης που θέσπισε τη γλωσσική αλλαγή... γιατί η καθυστέρηση εκατον πενήντα χρόνων δε μπορεί, βέβαια, να λογαριαστεί αθώα ιστορική λεπτομέρεια. Το πολύχρονο και οδυνηρό καθεστώς του γλωσσικού διχασμού, που αυτή κατάρχησε, είναι έργο της άρχουσας τάξης, που η ίδια εκπροσωπεί, και της Εκκλησίας ... το ιστορικό φαινόμενο του γλωσσικού διχασμού τυπικά έπαψε να υπάρχει και η καθαρέβουσα έφυγε από τη μέση έμειναν όμως οι συνέπειες: το χάσμα που αυτή άνοιξε και η σύγχυση που ξηπήδησε απ' αυτό και που δεν είναι μόνο γλωσσική...»

Εκείνο που πολύ μας ενδιαφέρει είναι ότι οι συνέπειες του γλωσσικού διχασμού προβάλλουν σήμερα συγκεκριμένα προβλήματα προσαρμογής καθώς και προβλήματα γλωσσικής πρόνοιας που δεν είναι νέα, μα που τη στιγμή αυτή, με το καθολικό άπλωμα της Δη-

μοτικής, παίρνουν μορφή οξύτερη και ζητούν τη λύση -τους...

α) η προσαρμογή (συστότερα: η αφομίωση από τη Δημοτική) του αρχαϊστικού υλικού, που μας κληροδότησε η ως τα χτες παντοδύναμη καθαρεύουσα ... και β) η θεραπεία της φθορας, που από τα χρόνια του μεσοπολέμου παθαίνει η ζωντανή λαλιά, όχι μόνο από τη γλωσσική σύγχυση ή από διάφορες ξενικές επιδράσεις παρα και από την έλλειψη γλωσσικής αγωγής. Με αυτή την προοπτική μπαίνουμε στη νέα φάση του γλωσσικού. Και ακριβώς για το λόγο αυτό δεν είναι άσκοπη κάποια κατατόπιση πάνω στο θέμα ...»

Η κατατόπιση που ακολουθεί χωρισμένη σε πέντε, βασικά, ενότητες (λεξιλογικά, φθολογικά, μορφολογικά, συνταχτικά, μονοτονική γραφή) και επίμετρο «... με τη σκέψη πάντα στις δυνατότες μελλοντικές εξελίξεις ...» (με αναφορά στο αλφάβητο και πρόταση για συμπλήρωση - του, σημειώματα και εβρετήρια) συνθέτει μια χρήσιμη για τον καθένα μελέτη. Γραμμένη απλα με πλήθος παραδείγματα στοχεύει να γίνει χτήμα του Λαού που έχει τόση ανάγκη σωστής διαφώτισης και καθοδήγησης.

«... Σκοπός - του (σ.σ. του βιβλίου) α) να συντελέσει ώστε πλατύτερα να συνειδητοποιηθούν τα σημερινά γλωσσικά-μας προβλήματα, επισημαίνοντας τις παρενέργειες που προκάλεσε το λογιαταϊτικό λαθρεμπόριο σε βάρος της λαλιάς - μας και β) διατυπώνοντας τους απαραίτητους κανόνες χρήσης, και υποδειχώντας ταφτόχρονα ορισμένες απόψεις για τις καλύτερες πιθανές λύσεις να βοηθήσει μικρούς και μεγάλους να κάνουν σωστή χρήση της μητρικής λαλιάς. Ο συγγραφέας - του γλωσσικές εμπειρίες ... ο μόχθος -του αφτός προσφέρεται με εφθνή και λαχτάρα να ωφελήσει, όσο είναι δυνατό ...»

«... Τη στιγμή αυτή βρισκόμαστε σε αποφασιστική καμψη, που ουσιαστικά είναι αφετηρία. Πρόκειται για νέο ανανεωτικό ξεκίνημα, που θα αποφασίσει, αν η γλωσσική αλλαγή είναι συμπωματική, απλή αντικατάσταση μιας (υπηρεσιακής) γλώσσας με άλλη ή αποτελεί οριακή αλλαγή βάθρου πνευβματικού, στροφή προς νέες προοπτικές, όπου η γλώσσα θα λειτουργήσει ως μοναδική πλαστουργική δύναμη για μια πραγματική αφτογνωσία...»

ο αγωνιστής

ΣΟΛΟΜΩΝ ΜΑΧΛΑΝΓΚΟΥ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Τους τελευταίους μήνες γίνεται μια πλατεία καμπάνια σ' ολόκληρο το κόσμο για την διάσωση της ζωής του Νοτιοαφρικανού αγωνιστή Σόλομων Μαχλάγκου, που καταδικάστηκε από το καθεστώς της Νοτίου Αφρικής σε θάνατο.

Πριν μερικές μέρες ορίστηκε η εκτέλεση του Μαχλάγκου για την Παρασκευή 6 του Απριλίου.

Ο πρόεδρος της ειδικής επιτροπής του ΟΗΕ κατά των φυλετικών διακρίσεων κ. Λέσλι Χάρριμαν (Νιγηρία) κάλεσε όλες τις κυβερνήσεις όλου του κόσμου να προέλθουν σε υπεράσπιση του αγωνιστή αυτού.

Η έκκληση αναφέρει, ότι η πληροφορία πως η ζωή του Σόλομων Μαχλάγκου διατρέχει τον έσχατο των κινδύνων προκαλεί την παγκόσμια φρίκη και τον αποτροπιασμό.

Στο μεταξύ, έκκληση για τη σωτηρία του Μαχλάγκου με το ιστορικό της εκδοτικής καταδίκης-του, δημοσιεύει και το Δελτίο Πολιτικών Καταδίκων με το τίτλο «Εμποδίστε την εκτέλεση του Σόλομων Μαχλάγκου και με συνθήματα όπως «Στρατευθείτε για να απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κατάδικοι της Ν. Αφρικής» «Ξεσκεπάστε τις τρομοκρατικές μέθοδες του Μπόττα» «Η εξουσία στο λαό».

ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

Ο Πρόεδρος του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ και γραμματέας της Διεθνούς Επι-

τροπής Αλληλεγγύης για τους λαούς της Νοτίας Αφρικής έστειλε τηλεγράφημα προς το Γ.Γ. του ΟΗΕ με έκκληση για επέμβαση για την ματαίωση της εκτέλεσης του Σόλομων Μαχλάγκου. Τηλεγράφημα έστειλε επίσης και προς την κυβέρνηση της Νοτίου Αφρικής ζητώντας την ματαίωση της εκτέλεσης.

Μιλώντας στη Σοσιαλιστική Εκφραση ο Δρ. Β. Λυσαριδής είπε.

Σημείωση:

Το άρθρο γράφτηκε πριν από την εκτέλεση του Μαχλάγκου από το ρατσιστικό καθεστώς της Νοτίας Αφρικής.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ»

Πριν δυο περίπου βδομάδες κυκλοφόρησε ένα φυλλάδιο που εξέδωσε μια «Ορθόδοξη Χριστιανική ομάδα» με όνομα «Μάρκος Ευγενικός» με θέμα «το πρόβλημα της πολυτέκνου οικογένειας και η θέση της Εκκλησίας έναντι αυτού». Το φυλλάδιο αυτό απεύθυνε στην «Ιεραν Σύνοδο της Εκκλησίας της Κύπρου» και την καλούσε να επιληφθεί των φλεγόντων και ουσιαστικών θεμάτων και όχι να ασχολείται με επουσιώδη και ανωφεληθήματα(;)»

Το ουσιαστικό αυτό θέμα που τόσο απασχολεί την «Χριστιανική» αυτή ομάδα έγραψε μεταξύ άλλων... «Να στρέψουμε την προσοχή-μας στην ηρωική και συμπαθή τάξη των πολυτέκνων, ώστε να ενθαρρυνθούν όλες οι χριστιανικές οικογένειες να αυξηθούν»(;) Να σταματήσει η θρησκευτική στέρηση (η αντισύλληψη) για να σωθεί το Έθνος. Αλλά για να καταλάβετε καλύτερα, σας μεταφέρω δύο μόνο παραγράφους από το όλο κείμενο.

«Δυστυχώς υπάρχουν και αντιχριστιανικές ιδεολογίες και προπαγάνδες προερχόμενες από τους σιωνιστές Εβραίους του ούτω καλούμενου Οικογενειακού Προγραμματισμού, ως επίσης και άλλες ορθολογιστικές και υλιστικές προελεύσεως θεωρίες, περι Γάμου τεκνογονίας. Αυτές οι κενές ιδέες προσβάλλουν, θλιβερών να είπωμεν και θεολόγους νεωτερίζοντες και καινοτομούντες ως επίσης και νεωτεριστές ιερώνυμους ...»

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι απλώς δημογραφικό πρόβλημα, αλλά ουσιαστική κρίση και να κινηθούμε όλοι, κλήρος και λαός προς ανακοπήν του κακού και αποτροπή του Εθνικού αφανισμού.

Η φυγοτεκνία και ολιγιτεκνία — 1—2—3 τέκνα — έχουν πλέον γενικευθεί σε πόλεις και χωριά και μεταξύ των θρησκευομένων και ακόμη και των ιερών και θεολογούντων».

Δηλαδή με λίγα λόγια η «Ελληνοχριστιανική» αυτή ομάδα (που πιστεύω όλοι θα κατάλαβαν την ταυτότητα και τους σκοπούς-τους), θέλει να γεννοβολούν οι γυναίκες σαν τις κουνέλλες, να κάνουν παιδιά πολλά (για τα ποιος θα τα θρέψει ξεχάσαν να μας το γράψουν) να γίνουμε παραπάνω από τους Τούρκους για να μην εξαλειφθεί το Έθνος»(, (...) Να πληθύνουν τα φτωχόπαιδα (διότι είναι ξεκάθαρο ποιος θα εφαρμόζουν αυτές τις «συμβουλές») για να αυξηθούν οι εκμεταλλεόμενοι εργάτες καθώς και οι στρατιώτες που θα σφαγιασθούν για μια νέα «Ένωση» ή για τα διάφορα άλλα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας. Επιπλέον μας συνιστούν να μην κάνουμε έρωτα παρα μόνο όταν έχουμε σκοπο την τεκνοποίηση χωρίς φυσικά να σκεφτόμαστε την σεξουαλική ικανοποίηση, ούτε τα αντισυλληπτικά μέσα, μια και είναι όλα αμαρτωλά. Τελικά, μας γράφουν, εφαρμόζοντας όλα αυτά θα κερδίσουμε την

Ο Σόλομων Μαχλάγκου καταδικάστηκε σε θάνατο από το καθεστώς της Νοτίας Αφρικής με βάση τους καταπιεστικούς ρατσιστικούς νόμους τους οποίους έχουν.

Από μήνες διεξάγεται μια διεθνής καμπάνια για τη σωτηρία της ζωής- του. Ακόμα και δυτικές κυβερνήσεις έκαμαν εκκλήσεις προς την κυβέρνηση της Νοτίου Αφρικής να μην προχωρήσει στην εκτέλεση διότι την θεωρούν πράγματι ως δολοφονία.

Ορίστηκε όμως και πάλιν ημερομηνία για την εκτέλεσή- του τη Παρασκευή 6 του Απριλίου η ώρα 6 το πρωί.

Αυτή τη στιγμή διεξάγεται μια διεθνής σταυροφορία για την σωτηρία- του.

Το μόνο έγκλημα του Μαχλάγκου είναι ότι δεν ανέχεται τους ρατσιστικούς νόμους της Νοτίας Αφρικής.

Ο Σόλομων Μαχλάγκου είναι στέλεχος του Α.Ν.Σ. εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος της Νοτίας Αφρικής το οποίο περιλαμβάνει και μαύρους και λευκούς μέσα στις τάξεις- του. Είναι ένα κίνημα το οποίο ζητά ουσιαστική δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία στη Νοτιο Αφρική.

«αιώνια ζωή»(;) και θα ζήσουμε για πάντα ευτυχισμένοι στον Παράδεισο!

Πιστεύω πως ξέρουμε όλοι ή έχουμε τη δυνατότητα να να κρίνουμε ποιοι είναι οι σιωνιστές - θνικιστές και ποιος ο Οικογενειακός Προγραμματισμός που τόσα προσφέρει στα πλαίσια της σημερινής κοινωνίας με μια σωστή καθοδήγηση και διαπαιδαγώγηση του συνόλου του λαού.

Είναι σε όλους γνωστό ποιο είναι το πρόβλημα στον τόπο - μας και ποιοι έφεραν τον «Εθνικό αφανισμό» και θα τον ξαναφέρουν αν δεν αντιμετωπιστούν τώρα όσο είναι ακόμα καιρός, τώρα, που άρχισαν να ξεπουλιάζουν ξανα οι «Χριστιανοί εθνικόφρονες» πριν θεριέψουν, κρυμμένοι πίσω από τις μάσκες -τους και μας φέρουν και δεύτερη προδοσία. Ξέρουμε ποια είναι αυτή η κρίση και ξέρουμε πως θ' αντιμετωπιστεί μόνο με μια γενική καθάρση αρχίζοντας πρώτα -πρώτα από συγκαλυμμένες φασιστικές ομαδούλες σαν αυτή.

Πρέπει κάποτε να ξυπνήσουμε και να αντιδράσουμε αφού κινηθεί ολόκληρος ο λαός ανακόποντας το κακό και τον τελικό αφανισμό, παίρνοντας την τύχη- μας στα δικα- μας χέρια, αφού καταλάβουμε τον πραγματικό-μας εχθρό και αφού απομονώσουμε τους «Ελληνοχριστιανούς» και τους όμοιους -τους.

Συντροφικά
Εύης

ΑΝΑΒΙΩΝΕΙ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΚΡΟΥΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ

Σ' όλη τή Μαύρη 'Αφρική
δύει η «νεοαποικιοκρατία»

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ»

Π ΟΣΟ ξέρουμε τήν 'Αφρική στο σύνολό της, πόσο ξέρουμε κυρίως τί γίνεται τώρα στή Μαύρη 'Αφρική — από τό Κογκό έως τή φοβερή ρατσιστική χώρα του «απαρτχάιντ» στο νότιο άκρο τής ήπειρου;

Γιά είκοσι τώρα χρόνια θεωρούσαμε πως η «Μαύρη 'Ηπειρος» ξενιτίζει τόν άποικιακό ζυγό και χαιρότανε κάπως τ' αγαθά τής «άνεξαρτησίας». Πότε — πότε ξεσπούσε κάπου κάποιος επόλεμος, κάποια «άνταρσία», κάποιο στρατιωτικό πραξικόπημα, αλλά μέναμε γενικά με τήν έντύπωση ότι η 'Αφρική στο σύνολό της αναπτυσσόταν κι έμπαινε στήν ώρα του αιώνα μας. Και ξαφνικά μάς φάνηκε ότι άρχισε γρήγορα ν' αποσταθεροποιείται και νά μεταβάλλεται σ' ένα από τά κύρια θέατρα του εντεινόμενου ανταγωνισμού ανάμεσα σέ

Νότιος 'Αφρική — κύριο προπύργιο τών 'Ασπρών και η πιο άναπτυγμένη χώρα όλης τής ήπειρου — ξεπερνά μόνη της τά τριάντα δισεκατομμύρια δολάρια εισοδήματος.

Κι ωστόσο η Μαύρη 'Ηπειρος διαθέτει πολύ μεγάλο άγροτικό και ίδιως ορυκτολογικό πλούτο σέ κοβάλτιο, ούράνιο, μαγγανέζιο, χρυσό, άργυρο, διαμάντια, χαλκό κ.λ.π.

Η 'Αφρική δρϊσκειται σήμερα κατατεμαχισμένη σέ 55 τυπικά άνεξάρτητα Κράτη (από τά όποια 49 είναι μέλη τής ΟΥΑ (τής 'Οργάνωσης 'Αφρικανικής Ένότητας), δύο κυβερνώνται άκόμα από μειοψηφίες Λευκών (ή Νότιος 'Αφρική και η Ροδεσία), ένα πάει ν' άνεξαρτητοποιηθεί (ή Ναμιβία). Τά περισσότερα από αυτά τά κράτη διατηρούν τεχνικά σύνορα, που δέν ανταποκρίνονται στόν πραγματικό φυλετικό χάρτη τής 'Αφρικής, αλλά είναι έκρηκτική κληρονομιά τής άποικιοκρατίας, σύνορα που εξακολουθεί νά υπερασπίζει και η ΟΥΑ! 'Αλλά ήδη πόλεμοι όπως αυτός στο «Κέρας τής 'Αφρικής» μεταξύ Σομαλίας και Αιθιοπίας ή μεταξύ του καθεστώτος του Μενγκίστου και τών 'Ερυθραίων, ή τών Σαχραούι, τών Μαροκινών και τών Μαυριτανών στή Δυτική Σαχάρα, δείχνουν σέ ποιο βαθμό τά φυλετικά προβλήματα παραμένουν άλυτα και έκρηκτικά σ' όλη τήν 'Αφρική.

Είναι δέ άποδεδειγμένο, ότι με τήν πρόοδο και ανάπτυξη, τά προβλήματα αυτά κάθε άλλο παρά άτονούν και σβήνουν σφ' εαυτών. Τό αντίθετο γίνεται, και ό μόνος τρόπος γιά νά ξεπεραστεί τελικά τό «έθνικό πρόβλημα» είναι μία πραγματική δημοκρατική οργάνωση τών κρατών, που παραχωρεί τό δικαίωμα τής άυτονομίας, ή πιο πλήρους άνεξαρτησίας, σέ κάθε έθνική μειονότητα που τό διεκδικεί.

Η νοσταλγία του τόπου

Η 'Αφρική γνώρισε αιώνας άδυοσώπτης καταπίεσης, έκμετάλλευσης, και φτώχειας, έκ μέρους τών Δυτικών.

Πώς νά ξεχάσει κανείς ότι από τόν 16ο αιώνα, με τήν ανάπτυξη τής δουλείας, που έφτιαξε τόν πλούτο τής Νότιας και Βόρειας 'Αμερικής, είκοσι έκατομμύρια Μαύρων τής 'Αφρικής μετανάστευσαν βία, ταξίδεψαν, και δουλέψαν κάτω από τίσ πιο άπάνθρωπες συνθήκες που γνωρίσαμε ποτέ στήν ιστορία;

Ότι οι σκλάβοι που φθάνουν άκόμα νέοι στήν Βραζιλία, ζούσαν κατά μέσο όρο έπτά άκόμα χρόνια; Ότι στο διάστημα του ταξιδιού τους προς τήν 'Αμερική, 20% περίπου πέθαιναν από πείνα, άρρώστια, βασανιστήρια, ή βαθεία νοσταλγία γιά τήν χαμένη έλευθερή πατρίδα τους;

Τήν νική πατρίδα αυτήν πατρίδα τους, οι Μαύροι τής 'Αμερικής δέν τήν ξεχασαν ποτέ. Η άνάμνηση τής διαιωνίστηκε από γενεά σέ γενεά, έθρεψε τίσ άλληπάλληλες έξεγέρσεις τών σκλάβων και έξηγει π.χ. γιάτί με τέτοιο πάθος οι Μαύροι άκόμα σήμερα σέ μεγαλουπόλεις του αιώνα μας όπως τό Ρίο ντε 'Ιανέιρο, ή Νέα 'Υόρκη ή τό Σικάγο, παρακολουθούσαν τό '76 τήν έξεγερση τών άδελφών τους στά ρατσιστικά «γκέττο» τής Νότιας 'Αφρικής. Η ίδια άνάμνηση ζει στο ύποσυνείδητο τών τωρινών κατοίκων τής Μαύρης 'Αφρικής, στά δάση, στά χωριά και τίσ πόλεις της, και έμπνεί τά επαναστατικά κινήματα, και τήν παρφορικανική ιδεολογία τής πρωτοπορείας τους. Τό κήρυγμα του Νκρούμα τής Γκάνα, γιά ένα παναφρικανικό κίνημα, και τήν ένότητα τής 'Αφρικής, επηρεάστηκε βαθειά από αυτό τό παρελθόν, και πήρε τήν συγκεκριμένη σύγχρονη μορφή του μέσα στίς νέες ιδεολογικές και πολιτικές συνθήκες του κόσμου, που άνέκυψε ύστερα από τόν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι ηγέτες που έφυγαν

Τό 1957 ο Νκρούμα θεώρησε πως στήν άπελευθερωμένη πατρίδα του (τήν Γκάνα) ίδρυσε «τήν πρώτη άπελευθερωμένη περιοχή τής 'Αφρικής».

Τό 1966 άνατρέπεται από φιλοδυτικούς στρατιωτικούς και τό 1972 πεθαίνει από καρκίνο στο

Βουκουρέστι, συνεχίζοντας άκούραστα ως τήν τελευταία στιγμή τόν άγώνα του γιά τήν «Ένωμένη 'Αφρική».

Σχεδόν ταυτόχρονα σέ μία γειτονική μεγάλη χώρα, τό Κογκό (2,3 έκατομμύρια) ένας άλλος ιστορικός Μαύρος ηγέτης, ο Πατρής Λουμούμπα, άγωνίζεται γιά ένα ένιαίο κράτος, ικανό νά συγκρατήσει στά πλαίσια του δέκα διαφορετικές φυλετικά κατηγορίες κατοίκων. Στίς 5 Σεπτεμβρίου 1960, ο σημερινός πρόεδρος τής χώρας Μομπούτου οργάνωνει τό πραξικόπημα του κι ύστερα από μία πρώτη σύλληψη και δραματική απόδραση του Λουμούμπα, τόν ξαναπαίγει και τόν παραδίδει στόν δόλιο. 'Αφρικανός πατριώτης ο Λουμούμπα, παραμένει πιστός στά ιδεώδη του ως τήν τελευταία στιγμή. Λίγο πριν έκτελεστεί έγραψε στή γυναίκα του:

«Βιαιότητες και βασανιστήρια δέν μπόρεσαν ποτέ νά με λυγίσουν και νά με κάνουν νά ζητήσω χάρη. Προτιμώ νά πεθάνω με τό κεφάλι ψηλά και τήν πίστη μου βαθειά και άκλόνητη γιά τό μέλλον τής χώρας μου, παρά νά ζήσω συνθηκολογώντας και θυσιάζοντας τίσ αρχές μου. Μία μέρα η 'Αφρική θα γράψει μόνη της τή δικιά της ιστορία και θάναί από τόν Βορρά ως τόν Νότο τής Σαχάρας μία ιστορία δόξας και άξιοπρέπειας. Ζήτω τό Κογκό, ζήτω η 'Αφρική».

Στίς 17 'Ιανουαρίου 1961, πραιτωριανό Βέλγοι, στήν ύπηρεσία του Μομπούτου, ύστερα από φρικτά βασανιστήρια, άποτείλωσαν τόν Λουμούμπα, θυθίζοντας άργά μία ξιφολόγη στό στήθος του. Ο Βέλγος ταγματάρχης Βεμπέρ τούδωσε τή χαριστική βολή. Ο θάνατος άποτράβηξε από τή σκηνή τούς Μεγάλους τής 'Αφρικής, τόν Νκρούμα, τόν Λουμούμπα, τόν Νάσερ, ένθ ο 'Αχμέτ Μπέν Μπέλλα δρϊσκειται άκόμα φυλακή. 'Αλλά γι' αυτό ό άγώνας πραγματικής άπελευθέρωσης τής 'Αφρικής δέν σταμάτησε ούτε στιγμή.

Κάθε τόσο μία νέα έκρηξη έρχεται νά καταδείξει: τό φησίστειο εξακολουθεί νάναί η Μαύρη 'Ηπειρος από άκρο σέ άκρο. 'Υπό μία έννοια, ή κατάσταση γίνεται έκρηκτικότερη, άκρίβως γιάτί ή τυπική άνεξαρτησία τής δέν έλυσε άκόμα κανένα ουσιαστικό ζήτημα. Τό αντίθετο έγινε. Μέσα σέ είκοσι χρόνια τυπικής άνεξαρτησίας άναπτύχθηκε μέν μία εύπορη ίθαγενή νεοαστική τάξη, κυρίως έκείνη τής «κρατικής γραφειοκρατίας», αλλά καμία ουσιαστική οικονομική και κοινωνική πρόοδος δέν μεσολάβησε, που ν' άνεβάσει τό βιοτικό και πολιτιστικό επίπεδο του άξαναόμενου πληθυσμού τής 'Ηπειρου.

Η εξάρτηση παρατείνεται

Η 'Αφρική ξανάπεσε στο ζυγό του «νεοαποικισμού» με μεγαλύτερη παρά ποτέ εξάρτηση από τό ξένο κεφάλαιο και τή Δύση.

Η όλη της έτσι «ανάπτυξη» παραμορφώθηκε καταστρέφοντας ένα μέγιστο μέρος τής παραδοσιακής τής άγροτικής οικονομίας που συντηρούσε τίσ άπέραντες άγροτικές μάζες τής ήπειρου, εισάγοντας μηχανές, τεχνολογία και προϊόντα που δέν ανταποκρίνονται στίς άνάγκες της και συσσωρεύοντας κολοσσιαία χρέη. Ταυτόχρονα οι πολύτεμες πρώτες ύλες της έχουν γίνει φθηνή βορά από τά άπληστα στόματα και στομάχια τών γιγαντιαίων πολυεθνικών επεχειρήσεων που κυριαρχούν και στήν Μαύρη 'Ηπειρο. Πολλές άφρικανικές χώρες, άλλοτε αυτόρκες σέ πρόφιμα, εισάγουν τώρα όλοένα μεγαλύτερες ποσότητες από τό έξωτερικό, όπως η Νιγηρία, ή Γκάνα, τό Κογκό κ.λπ.

Κι αυτό γιάτί μεγάλος αριθμός κτεστραμένων «χωρικών συρρέει στούς «ενεκομαχαλάδες» τών πόλεων άναζητώντας μάτια εκεί δουλειά, τή στιγμή που αυξάνει ή παραγωγή άγροτικών προϊόντων γιά τήν έξαγωγή, που αυτή κυρίως άνδιαφέρει τίσ Μητροπόλεις, τίσ μεγαλοεπιχειρήσεις, και τίσ κυβερνήσεις που τίσ ύποστηρίζουν επί τόπου.

Αντί νά επιδιωχθεί ή προώθηση

τής άγροτικής οικονομίας γιά τήν ίκανοποίηση πρώτα - πρώτα τών έσωτερικών άναγκών, τή διατροφή του πληθυσμού, τήν άνοδο του βιοτικού επιπέδου, τήν ανάπτυξη τής έλαφράς και βαρείας βιομηχανίας, που έξαρτάται από τήν παράλληλη ανάπτυξη τής άγροτικής οικονομίας, και τής έσωτερικής αγοράς, κυριαρχεί νεοαποικιακός τρόπος παραγωγής έξαρτώμενος από τά εισαγωγικά και έξαγωγικά συμπεφέροντα τών δυτικών μητροπόλεων.

Τό 80% τών προϊόντων τής 'Αφρικής έξαγονται στή Δύση, ένθ τό ένδοαφρικανικό εμπόριο παραμένει άσήμαντο (4,6% του συνόλου τών συναλλαγών). Οι έξαγωγές περιλαμβάνουν είτε κυρίως κάποιο άγροτικό προϊόν (καφέ, τσάι, ζάχαρη κ.λπ.) ή τό συχνότερο όρισμένες πρώτες ύλες σέ μεταλλεύματα, πολύτιμους λίθους, πετρέλαιο.

Με τήν διακύμανση τών τιμών

Νάσερ: Τί άπέμεινε από τό μεγάλο όνειρό του;

και τήν άνοδο τών τιμών κυρίως τών βιομηχανικών προϊόντων τό έμπορικό ίσοζύγιο, είναι σταθερά σέ βάρος τής 'Αφρικής και καλύπτεται με άνερχόμενο, έξωφρενικό δανεισμό. «Βοήθεια» και δάνεια από τό έξωτερικό καταναλώνονται κυρίως γιά τήν αγορά έξαι τεχνολογίας και προϊόντων, καθώς και γιά τήν διατήρηση επί τόπου μίας παρασιτικής γραφειοκρατίας.

Ορισμένες άφρικανικές χώρες διαθέτουν τεράστιο μέρος τών πενιχρών τους πόρων από τίσ έξαγωγές γιά τήν κάλυψη τής έπισης ύπηρεσίας τών χρεών τους: Τό Μπένεν (πρώην Δαχομέη) 43%, ένθ η 'Ανω - Βολτά μ' ένα έτή-

Τά «έθνικιστικά» και «επαναστατικά» καθεστώτα τών πραιτωριανών ζούν κάτω από τήν προστατευτική σκιά τών μεγιστάνων τής Δύσης.

στο προϋπολογισμό από πέντε έκατομμύρια δολάρια, έχει χρέη που ξεπερνούν τώρα τά έξήντα έκατομμύρια δολάρια. Τέτοια παραμορφωμένη «ανάπτυξη» δέν ευνοεί παρά περιορισμένες ίθαγενείς μειοψηφίες στενά συνδεδεμένες με τά συμπεφέροντα τών Δυτικών Μητροπόλεων.

Η κύρια τέτοια ίθαγενή μειοψηφία που άναπτύχθηκε στά είκοσι τελευταία χρόνια τής νεοαποικιακής περιόδου είναι έκείνη τής νέας «κρατικής γραφειοκρατικής μπουρζουαζίας» που δέν είναι άκριβώς ούτε κλασική κομπραντόρε μπουρζουαζία, ούτε «έθνική άστική τάξη» όπως σέ πιο προχω-

Μπέν Μπέλλα: 'Απ' τόν άγώνα άνεξαρτησίας στή φυλακή.

ρημένες χώρες του «Τρίτου Κόσμου» (στήν Λατινική 'Αμερική π.χ.). Ο γνωστός Έλβετός άφρικανολόγος Ζάν Ζιγκλέρ τήν άποκαλεί σέ πρόσφατο έργο του «πρωτογενική» μπουρζουαζία, δηλαδή ότι είναι πρωτόγονος ιδιότυπος συγκυριακός κοινωνικός σχηματισμός, έξαρτώμενος από τόν ίμπεριαλισμό, χωρίς δικό του ιστορικό μέλλον.

Έκπροσωπείται από μία πληθώρα τώρα καθεστώτων στήν 'Αφρική που καλύπτονται πίσω από μία «έθνικιστική», άκόμα και «επαναστατική» φρασεολογία «άνεξαρτησίας». 'Αλλά στήν πράξη τά καθεστώτα αυτά ένεργούν γιά λογαριασμό μίας δυτικής μεγάλης δύναμης, και αναπτύσσονται και εύημερον χάρη στήν προστασία και τόν ειδικό ρόλο που παίζουν στόν τρόπο με τόν όποιο ο δυτικός καπιταλισμός δρά τώρα στήν 'Αφρική. Τέτοια καθεστώτα είναι συχνά θύματα στρατιωτικών πραξικοπημάτων καθώς στερούνται από δικά τους κοινωνική και πολιτική οργάνωση βάση, και ο στρατός παραμένει στίς χώρες αυτές ή μόνη κάπως συγκρατημένη δύναμη.

Από τήν άλλη μεριά ο στρατός αυτές τίσ χώρες συγκαταλέγει στά στελέχη του μία πλειοψηφία από στοιχεία που προέρχονται από τίσ πληθειακές φτωχές μάζες τής ύπαιθρου και τών πόλεων, καθώς δέν ύπάρχει άκόμα στίς χώρες αυτές όποιαδήποτε συγκρατημένη «έθνική άστική τάξη» με κάποια δική της συνείδηση και δύναμη. Έτσι ξετηθούν κάθε τόσο από τίσ γραμμές του Στρατού, «Σωτήρες» που θέλουν νά δάουν «τάξη» στο χάος, νά επαναστατήσουν τίσ «άδικους» νά ετιμωρήσουν έκμεταλλευτές και «διεφθαρμένους», νά σταθούν στό «πλευρό τών λαϊκών μαζών».

'Αλλά από τή στιγμή που έγκαθίστανται με τή σειρά τους στήν έξουσία τή μεταβάλλουν γρήγορα σέ άντιστατική τυραννία, με άποκορύφωμα καθεστώτα τόσο τραγελαφικά όπως εκείνο του «Στρατάχη» 'Αμίν Νταντά στήν Ουγκάντα, και του «Αυτοκράτορα» Μπακάσσα Α' (πρώην λοχία του γαλλικού στρατού), στήν Κεντρική 'Αφρική. Πίσω από τούς γαλονοφόρους πραιτωριανούς με τά «μεγάλα μαχαίρια» παραστέκεται ή προστατευτική πάντα σκιά τών Μεγιστάνων τής Δύσης. Καί τό 1978, δεκαέννα Κράτη τής Μαύρης 'Αφρικής εξακολουθούν νά δρϊσκονται ούσιαστικά υπό στρατιωτικό καθεστώς.

'Αλλά τώρα η Μαύρη 'Αφρική ύστερα από ένα μακρύ λήθαργο, έν μέρει άναπόφευκτο, με τίσ αυταπάτες που δημιούργησε ή τυπική τής «άνεξαρτησίας» και ή νεοαποικιακή τής «ανάπτυξη», δείχνει πως είναι έτοιμη νά ξανακάνει δικό της τό άρχικό κήρυγμα του Νκρούμα και του Λουμούμπα, πλουτισμένο με ένα άκόμα πιο ριζοσπαστικό περιεχόμενο.

Τό έφημερο άστρο τών ίθαγενών πραιτωριανών κάθε άπόγωσως πού πρόδωσαν αυτό τό κήρυγμα, πάει προς τήν αναπόφευκτη δύση του.

Με τή βαθιά άφρικανική νύχτα, στά δάση του Κογκό, στίς πεδιάδες τής Ροδεσίας, και ως τά παράλια τής χώρας του 'Αποσταίν, ακούγεται ήδη όλοένα έντονότερα τό επαναστατικό θούριο που ρυθμίζει τά βήματα τών νέων λεγεώνων από τούς άπόγονους τών Μαύρων σκλάβων τής άλλοτε, άποφασισμένων νά σπάσουν πιά τίσ άλυσίδες τους.

Λουμούμπα: Η 'Αφρική θα γράψει μόνη τή δική της ιστορία.

Σοβιετικούς και Δυτικούς — 'Αμερικανούς ιδιαίτερα. Περί τά τέλη περίπου του 1975 οι Κουβανοί καταφθάνουν στήν 'Αγκόλα όπου τό καθεστώς του 'Αγκοστίνου Νέτο, έχοντας μόλις άναγκάσει τούς Πορτογάλους ν' άποσυρθούν, κινδυνεύει νά καταρρευσει από τήν εισβολή τών πραιτωριανών του Μομπούτου και τών Νότιοαφρικανών. Έκτοτε, δραματικά επαναστατικά γεγονότα μεταμορφώνουν τόν πολιτικό και κοινωνικό χάρτη μεγάλων περιοχών τής 'Αφρικής:

Η άγκολέζικη επανάσταση σταθεροποιείται, ακολουθούμενη από έκείνη τής Μοζαμβίκης, και τήν πτώση του πανάρχαιου φεουδαρχικού, θεοκρατικού καθεστώτος στήν Αιθιοπία.

Γρήγορα ή αιθιοπική επανάσταση παίρνει έκδηλες κοινωνικές διαστάσεις, αλλά ταυτόχρονα — άπειλούμενη στό έξωτερικό και έξωτικό — καλεί με τή σειρά της σέ βοήθεια Κουβανούς και Σοβιετικούς. Έτσι οι τελευταίοι άποτούν μία νέα πολύτιμη βάση στο «Κέρας τής 'Αφρικής» που άποτελεί μέρος του στρατιωτικού χώρου του πετρελαίου.

Με τή νίκη τής αντιιμπεριαλιστικής, αντικαπιταλιστικής επανάστασης σέ τόσο σημαντικές άφρικανικές χώρες όπως ή 'Αγκόλα, ή Μοζαμβίκη κι ή Αιθιοπία, ή άποσταθεροποίηση όλόκληρης τής Μαύρης 'Ηπειρου έντεινεται; Κάθεξ έπίσης ο ανταγωνισμός τών «Μεγάλων» γιά τόν έλεγχό της και γιά μία νέα διανομή τών ζωνών έπιροής τους στήν 'Αφρική.

Η σημερινή πραγματικότητα

'Αλλά γιά μία βαθύτερη κατανόηση αυτών τών γεγονότων και τής σημερινής κατάστασης σ' αυτό τό χώρο — καθώς και τών πιθανών έξελίξεων — είναι άνάγκη νά γνωρίσουμε καλύτερα ποιά είναι ή τωρινή 'Αφρική:

Η δεύτερη σέ έπιόφθεια ήπειρος τού πλανήτη μας ξεπερνά τώρα τά 410 έκατομμύρια κατοίκους και ο πληθυσμός της έξακολουθεί ν' αναπτύσσεται γρήγορα (3—3,5%) παρά τό πιο χαμηλό βιοτικό επίπεδο, και τήν μεγαλύτερη θνησιμότητα στόν κόσμο μας: 365 δολάρια έτήσιο εισόδημα κατά κεφαλή, 137 θάνατοι νεογέννητων παιδιών γιά 1000 κατοίκους. Ο μέσος όρος ζωής τών 'Αφρικανών δέν ξεπερνά τά 42 χρόνια. Τό όλο άκαθάριστο έθνικό εισόδημα τής 'Αφρικής άνέρχεται σέ 147 δισεκατομμύρια δολάρια (2,7% του παγκοσμίου εισοδήματος), ένθ η

Ο ΑΝΤΙΑΠΟΙΚΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ 1955-1959

Συμπληρώθηκαν ήδη 24 χρόνια από την έναρξη του ένοπλου αντιαποικιακού αγώνα που έληξε το 1959 με την υπογραφή των συμφωνιών της Ζυρίχης και την δημιουργία της ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας. Μέχρι σήμερα κανένας αριστερός μελετητής δεν καταπιάστηκε σοβαρά με το θέμα (υπάρχει μόνο μια μικρή μελέτη του Γ. Κακογιάννη με τίτλο: **Η ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ**) ούτε ποτέ αναλύθηκαν σε έκταση η συνθηματολογία, οι στόχοι και η προέλευση της αντιαποικιακής επανάστασης.

Αυτή η αποφασιστική για τις μετέπειτα εξελίξεις ιστορική περίοδος δεν ξεχάστηκε μόνο από την αριστερά αλλά και από το μεγαλύτερο κομμάτι της δεξιάς αφού το κυριώτερο σύνθημα αυτών που ηγήθηκαν του αγώνα η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα δεν εξέφραζε πια τους κύριους εκπροσώπους της εμπορομεσιτικής αστικής τάξης, που γοητευμένοι από την ιδέα ότι είχαν γίνει από την μια στιγμή στην άλλη, η κυρίαρχη τάξη σ' ένα παρθένο τόπο που προσφερόταν για εκμετάλλευση, ρίχτηκαν με πάθος στη νέα τους δουλειά: Την οργάνωση της καταλήστευσης του λαού, χωρίς την μεσολάβηση του Αγγλου αφέντη που στο παρελθόν έπαιρνε την μερίδα του λέοντος.

Έτσι ενώ από την «επίσημη» πλευρά η αναφορά στον αντιαποικιακό αγώνα έπαιρνε ένα ακίνδυνο μουσειακό χαρακτήρα με «εθνικά» μνημόσυνα και ετήσιους «πανηγυρικούς» η πατρίδα και η εκμετάλλευση της επανάστασης έμεινε στα χέρια της ακροδεξιάς και της φασιστικής ηγεσίας και στη μνήμη ορισμένων που δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να αντιληφθούν την νέα τάξη πραγμάτων. Από την άλλη πλευρά η ηγεσία του ΑΚΕΛ μέσα στην αδυναμία - της να αναγνωρίσει τις «παλιές αμαρτίες» συνέχισε (και συνεχίζει) να καταδικάζει τον ένοπλο αγώνα εκείνης της

περιόδου με το γνωστό σλόγκαν ότι: κάθε φορά που ο κυπριακός λαός κατέφυγε στα όπλα αντιμετώπισε μόνο συμφορές. Εδώ οφείλουμε να πούμε πως όταν ο αγώνας πήρε διαστάσεις και αγκαλιάστηκε από το σύνολο σχεδόν του πληθυσμού, η ηγεσία του ΑΚΕΛ έδειξε κάποιες διαθέσεις αυτοκριτικής που έμειναν όμως διαθέσεις και ξεχάστηκαν σύντομα.

Η ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΩΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Το ερώτημα που μένει αναπάντητο είναι: Γιατί η Κυπριακή φιλελεύθερη αστική τάξη (ιδιαίτερα αυτή που εκπροσωπεί το βιομηχανικό κεφάλαιο και αναπτύχθηκε στο διάστημα της ανεξαρτησίας) ξέχασε τόσο γρήγορα ένα αγώνα, στον οποίο η ίδια (μαζί με την εκκλησία) ηγήθηκε και για τον οποίο κανονικά θα έπρεπε να υπερηφανεύεται;

Η απάντηση δεν είναι και τόσο δύσκολη.

Η Κυπριακή εμπορομεσιτική και κομπραδερική τάξη, είχε βέβαια αποκτήσει κάποια περισσότερα προνόμια και κάποια σταθερότητα στην περίοδο της αποικιοκρατίας, σε σύγκριση με τα αβέβαια και ασταθή προνόμια της περιόδου της Τουρκοκρατίας, όμως η ίδια η αγγλική κατοχή και διακυβέρνηση εμπόδιζε την πιο ολοκληρωμένη ανά-

πτυξη της. Ήταν δηλ. περιορισμένη στο ρόλο του μεταπράτη και αναγκασμένη να πειθαρχεί στους όρους των αποικιοκρατών που είχαν στα χέρια τους τη διακυβέρνηση, τον κρατικό μηχανισμό την αστυνόμευση και την οικονομία του τόπου.

Ποτε όμως, οι έμποροι, οι ιδιοκτήτες της γης, οι μεταπράτες και η εκκλησία, είχαν τόση αυτοπεποίθηση ώστε να πιστέψουν ότι θα μπορούσαν κάποτε να γίνουν απόλυτα κυρίαρχοι στην τόπο, να γίνουν οι ίδιοι από μόνοι τους και χωρίς άμεσους πάτρωνες η κυρίαρχη τάξη.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Αυτό που βόλευε περισσότερο μέσα στις συνθήκες της τότε περιόδου ήταν το σύνθημα της Ένωσης με την Ελλάδα. Το σύνθημα αυτό είχε βαθειά επίδραση μέσα στις καταπιεσμένες μάζες του ελληνοκυπριακού πληθυσμού, από παλιά. Η επιτυχία της Ελληνικής επανάστασης του 1821 αποτέλεσε για μίαν ολόκληρη ιστορική περίοδο την μοναδική ελπίδα για τον λαό από την μια, και την μοναδική διεξόδο για την Ελληνοκυπριακή Εκκλησία, από την άλλη, που είχε από τότε τεράστια πολιτική, οικονομική και πολιτιστική δύναμη.

Όταν η Κύπρος πέρασε από την Τουρκική στην Αγγλική διακυβέρνηση και όταν στην συνέχεια άρχισαν να αξιωνονται οι αποικιοκρατικές σχέσεις, η αντίθεση του λαού με τους δυνάστες, κι' όταν ακόμα είχε καθαρά κοινωνικό χαρακτήρα, συνέχιζε να εκφράζεται μέσα από την ιδέα της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα.

Το ισχυρό αυτό ρεύμα καλλιεργήθηκε έντονα από την εκκλησία που από τη μια διεκδικούσε την πατρίδα των διαφόρων λαϊκών εξεγέρσεων ενάντια στον αποικισμό από την άλλη όμως συνέχιζε να διαπραγματεύεται ειρηνικά με τους Αγγλους συμμάχους και να τους παρακαλεί να παραχωρήσουν στην Κύπρο το δικαίωμα της ένωσης.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Με το τέλος του 2ου Παγκοσμίου πολέμου το αποικιοκρατικό σύστημα της άμεσης εξάρτησης άρχισε να καταρρέει κάτω από τα ισχυρά κτυπήματα των καταπιεσμένων χωριών. Το σύστημα ήταν πια ξεπερασμένο. Η κύρια αποικιοκρατική δύναμη η Μεγάλη Βρετανία αρχίζει μια τακτική υποχώρηση.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός παίρνει την πρώτη θέση στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα αναγκάζοντας την Με-

γάλη Βρετανία στον ρόλο του δεύτερου. Οι αποικιοκρατούμενες χώρες αποκτούν η μια ύστερα από την άλλη, μια σχετική ανεξαρτησία και οι έμμεσα εξαρτημένες από την Αγγλία χώρες παίρνουν κάτω από τον έλεγχο του ισχυρού Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Την ίδια τύχη έχουν η Ελλάδα και η Τουρκία δυο χώρες άμεσα συνδεδεμένες με

το Κυπριακό πρόβλημα; αφού οι δυο ισχυρότερες κοινότητες της Κύπρου έχουν την εθνική και θρησκευτική τους προέλευση η μια στην Ελλάδα και η άλλη στην Τουρκία.

Η εικόνα έχει πια αλλάξει.

Μ. ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ
Στην επόμενη έκδοση
το δεύτερο μέρος

ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ:

ΕΡΧΕΤΑΙ ΒΡΟΧΗ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΠΟΡΑ

Η Σ.Ε. στο πρώτο φύλλο του νέου χρόνου κάνοντας μια ανασκόπηση του 1978 — κι αφού διαπίστωσε την απαρχη μιας έντασης στις σχέσεις και αύξησης στις απεργίες πρόβλεπε για το 1979:

«Η καπιταλιστική οικονομία φαίνεται πια ανίκανη να αναπτύσσεται. Είναι, λοιπόν, «φυσιολογικές» οι επιθέσεις που γίνονται από τους εργοδότες ενάντια στους εργαζόμενους. Είναι έτσι αναπόφευκτο πως η εσωτερική κατάσταση θα οξυνθεί».

Οι οικονομικές εξελίξεις και η μεγάλη ένταση στις εργατικές σχέσεις που παρατηρείται στους τρεις τελευταίους μήνες επαληθεύουν πλήρως τις προβλέψεις της εφημερίδας μας.

Στην περίοδο μετά την «ανεξαρτησία» του 1960 μέχρι το 1973 η ραγδαία καπιταλιστική ανάπτυξη που παρατηρήθηκε (και που ωφείλδαν σε δευτερεύοντες, πρόσκαιρους κι ασταθείς παράγοντες (Τουρισμός, εμβάσματα εξωτερικού, στρατεύματα Ηνωμένων Εθνών, Βάσεις, κρίση Λιβάνου κ.λ.π.) έδωσε τη δυνατότητα στην αστική τάξη να επιτρέψει μια σχετικά συνεχή άνοδο στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Αυτό ήταν και το κύριο υπόβαθρο της πολιτικής της ταξικής συμφιλίωσης που κράτησε την εργατική τάξη μακριά από διεκδικήσεις τόσο τους πολιτικούς όσο και τους εργατικούς αγώνες κρατώντας και τη συνειδητοποίηση της σε χαμηλό επίπεδο.

Οι περίοδοι όμως των παχυνών αγελάδων του χαώδους καπιταλιστικού συστήματος ακολουθείται πάντα από τις περιόδους των ισχνών αγελάδων. Έτσι από το 1973 άρχισε να διαφαίνεται πως το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να δώσει λύση στα καθημερινά προβλήματα του εργατή εξα-σφαλιζοντας του πάντα ένα υποφερτό μεροκάματο. Έτσι άρχισε η περίοδος του έλλειμματος εμπορικού ισοζυγίου, η περίοδος του πληθωρισμού και

της ανεργίας — φαινόμενα που έκαμαν ολόκληρη τη Δύση και που σήμερα την τραντάζουν συνθέμελα.

Ήρθε όμως το πραξικόπημα κι η εισβολή και η οικονομική εξαθλίωση που επακολούθησε φορτώθηκε όλη όπως και κάθε τι άλλο κακό στην Κύπρο σήμερα, στα «ατυχα γεγονότα του '74». Οπωσδήποτε ένα από τα κακά των γεγονότων του '74 ήταν ότι δεν πρόλαβαν οι εργαζόμενοι της Κύπρου να δουν τη στραβή όψη του καπιταλισμού και να περάσουν μαζί και δυναμικά στην απόρριψη του. (Η απάθεια των μαζών και η έλλειψη μαχητικότητας ωφείλδαν ασφαλώς σε πολλούς παράγοντες ήταν όμως γενικά απόρροια μιας πολιτικής που στέρησε — και στερεί — την πρωτοβουλία από τις μάζες).

Η τροπή που πήρε η οικονομία της Κύπρου μετά το '74 έδειξε στον Κύπριο εργαζόμενο όλες σχεδόν τις στραβές όψεις του καπιταλισμού. Είδε κεφαλαίουχους με δάνεια από την κυβέρνηση ένεκα «πληγήσες εταιρείες» — να γίνονται χιλιοσχοί κι εκατομμυριοσχοί σε λίγους μήνες είδε πολυκατοικίες, ξενοδοχεία κι επαύλεις να ξεπετιούνται κρύβοντας τις ακρογωναλιές της Κύπρου — Λεμεσός — και αλλάζοντας την όψη των πόλεων — μας κι αναρωτήθηκε που βρέθηκαν τόσα πολλά λεφτά σε τόσα λίγα χέρια. Είδε από την άλλη πρόσφυγες να τους περιμένει η κυβέρνηση να ζήσουν με 20 λίρες το μήνα, είδε άστεγους, είδε γέροντες να πεθαίνουν στις παράγκες, είδε το φτωχό του μεροκάματο — που 'ταν η κολώνα όπου χτίστηκε το οικονομικό θαύμα (η άλλη ήταν η ξένη βοήθεια) — να αγωνίζεται μάταια να φτάσει τον τιμάρημο. Κι άρχισε δειλά-δειλά να διαμαρτύρεται. Γι' αυτό η μικρή αύξηση των απεργιών το '78.

Οι εργοδότες συνηθισμένοι στα ψηλά ποσοστά εύκολου κέρδους και μαθημένοι στην «εργατική ειρήνη» άρχισαν μαζί με το κράτος την

ενορχηστρωμένη-τους επίθεση μέτρα λιτότητας, φόροι, απειλές, ανυποχώρητη στάση στα εργατικά αιτήματα.

Κι ήρθε η μπόρα. Μια πρώτη γεύση της είχαμε τους τρεις αυτούς μήνες. Από τους δασκάλους και τους καθηγητές μέχρι τους φορηγατζήδες, από τους ασκούμενους γιατρούς μέχρι τους εργάτες του Φασουρίου, τους εργάτες του Γιούνικαρς, τους ημικρατικούς, τους σπουδαστές του Α.Τ.Ι., τους

Δημοσίους Υπαλλήλους, τους εργάτες του λιμανιού ... τους ... τους. Όλοι απαιτούν το δικαίω- τους. Όλοι απαιτούν το μερ- τικό που δικαιωματικά τους ανήκει. Που τους ανήκει γιατί όλοι αυτοί είτε με τα χέρια- τους είτε με τη βουλή- τους και διατηρούν ότι υπάρχει στην κοινωνία που ζούμε όλα τα υλικά, τη στέγη την εκπαί- δευση, τις ιατρικές υπηρεσίες, την ψυχαγωγία ... Κι έρχεται

το σύστημα των λίγων να τους στερήσει τα δημιουργήμα- τους.

Οι αντιθέσεις φουντώνουν, το καζάνι βράζει, οι εργαζόμε- νοι αγαναχτούν. Η περίοδος της εργατικής ειρήνης — δού- λευε για να στουμπώσει όλη η χώρα κι οι καμπόσοι, μη ρωτας το πως και τί να ζήτας την αρετή — πνέει τα λούσθια. Ερχεται βροχή, έρχεται μπόρα.

Ο ΔΕΛΤΑ

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

συνέχεια
απο την 3η σελίδα

είναι θετικός σε οποιοδήποτε μέτωπο απόρριψης. Μόνο περιορισμένο ρόλο μπορεί να έχει όσον αφορά την οικονομική ενίσχυση του αγώνα αλλά και αυτό είναι δικόπο μαχαίρι και πολύ επικίνδυνο. Προοδευτικά πολιτικά σχήματα εντός της Σαουδικής Αραβίας δεν φαίνονται ακόμα να έχουν εμφανιστεί.

Η Ιορδανία είναι και αυτή μια άλλη χώρα της οποίας το καθεστώς δεν μπορεί να είναι ταυτισμένο προοδευτικά με τους αγώνες του αραβικού κόσμου. Το γεγονός όμως πως έχει σύνορα με το Ισραήλ και ένα σημαντικό αριθμό Παλαιστινίων κατοίκων μετριάζουν κάπως τες πραγματικές προθέσεις του καθεστώτος.

Οι πρόσφατες συμφωνίες Ισραήλ-Αιγύπτου δεν έχουν καταφέρει να σφίξουν την χαλαρή ενότητα των υπόλοιπων αραβικών χωρών, σ' ένα κοινό μέτωπο αντίστασης. Γι' αυτό από την Ο.Α.Π όμως έχουν

συσπειρωθεί η Συρία, Λιβύη και Ιρακ σ' ένα μέτωπο που κρατάει τώρα από τες αρχικές κινήσεις για συμφωνίες στο Καμπ Νταϊνβιντ τον περασμένο Σεπτέμβρη. Αυτες οι χώρες καταδικάζουν ομόφωνα και χωρίς επιφύλαξη τις συμφωνίες και απαιτούν δυναμικά μέτρα από όλο τον Αραβικό κόσμο ενάντια στο Σαντατ.

Οι συμφωνίες επίσης, πιθανόν για πρώτη φορά σ' αρκετό καιρο να έχουν συσφίξει και την ενότητα του ιδίου του Παλαιστινιακού λαού. Είναι ομόφωνα η στάση όλων των Παλαιστινιακών οργανώσεων και πολιτικών φορέων, τόσο του εσωτερικού, δηλαδή των κατεχομένων από το Ισραήλ εδαφών και του εξωτερικού των Παλαιστινίων που μένουν στον υπόλοιπο αραβικό κόσμο. Η «άνευ όρων» παράδοση του Αιγυπτίου προέδρου δεν αφήνει ουδεμία αμφιβολία στους Παλαιστίνιους για τον σημερινό και επικίνδυνο ρόλο της Αιγύπτου. Η συνθήκη ειρήνης

που υπογράφηκε αποκλείει κάθε πιθανή διευθέτηση του Παλαιστινιακού όπως την βλέπουν ακόμα και αυτές οι ομάδες που ειρηνικά πιστεύουν πως θα μπορούσαν να μουν οι βάσεις για την δημιουργία ενός Παλαιστινιακού κράτους.

Μολονότι η υπόθεση τους φαίνεται να έχει μπει σε αδιέξοδο με τες συμφωνίες Ισραήλ-Αιγύπτου, η Ο.Α.Π. συνεχίζει να επηρεάζει και να ταυτίζεται με πολιτικές δυνάμεις που έχουν την δυνατότητα να προχωρήσουν τον αγώνα της Παλαιστινιακής υπόθεσης και της Παλαιστινιακής επανάστασης. Υπάρχει η χωρίς επιφύλαξη αντίθεση από ολον τον Παλαιστινιακό λαο στις καινούργιες καταστάσεις που έχουν δημιουργηθεί. Υπάρχουν και οι χώρες που στέκονται ενωμένες ενάντια στις συμφωνίες και των οποίων οι λαοί έχουν δεθεί με την Παλαιστινιακή επανάσταση που πλέον δεν έχει μόνο τον χαρακτήρα ενός αγώνα για την εθνική απελευθέρωση αυτού μόνο του λαού.

Ανακοίνωση Ομάδας φοιτητών του Α.Τ.Ι. ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΩΡΑ;

Για πρώτη φορά στην ιστορία του Ανώτερου Τεχνολογικού Ινστιτούτου οι Φοιτητές ρίχτηκαν με αποφασιστικότητα στον αγώνα για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων-τους. Για πρώτη φορά έγινε γνωστό στον Κυπριακό λαό πως οι Φοιτητές του ΑΤΙ ρίχνονται, μετά από τρία χρόνια φοίτησης, στη βιομηχανία χωρίς καμμία ουσιαστική αναγνώριση χωρίς καμμία προστασία.

Ο αγώνας των φοιτητών δεν πηγε χαμένος. Η αναγνώριση του διπλώματος του ΑΤΙ είναι πια γεγονός, η Κυβέρνηση έχει συστήσει επιτροπές για την σύντομη διερεύνηση των άλλων αιτημάτων των Φοιτητών. Για άλλη μια φορά αποδείχτηκε πως μόνο μέσα από τον αγώνα μπορούμε να κερδίσουμε οτιδήποτε.

Ωστόσο πέρα από τα θετικά αποτελέσματα του αγώνα-μας πρέπει να δούμε την πραγματικότητα, να μετρήσουμε αντικειμενικά τι πετύχαμε αλλά και τι δεν πετύχαμε. Γιατί μόνο έτσι θα μπορούμε να μεθοδεύσουμε τον αγώνα παρακάτω.

Ξεκινήσαμε τον αγώνα αποφασισμένοι να τον συνεχίσουμε μέχρι το τέλος, μέχρι την επιτυχία των στόχων μας.

Όμως βλέπουμε πως τη στιγμή ακριβώς που αρχίσαμε να κερδίζουμε τη μάχη παρατηρήθηκε ανάμεσα στους Φοιτητές κάποια κούραση και κάποια αβεβαιότητα που οδήγησε τελικά στη λύση της απεργίας και την επιστροφή στα μαθήματα.

Που οφείλεται αυτή η εξέλιξη; Πρώτα-πρώτα πρέπει να αναγνωρίσουμε πως οι αντίπαλοι-μας ήταν τρομαχτικά δυνατοί. Το ότι πετύχαμε, ότι πετύχαμε είναι μεγάλο κατορθώμα. Ήταν φυσικοί οι φοιτητές να κμφθουν μπροστα στη γενική πίεση από την κοινωνία. Ταυτόχρονα πρέπει να δούμε και τις δικές-μας αδυναμίες. Η ηγεσία της ΦΕΑΤΙ φέρει σημαντική ευθύνη για την πτώση του ηθικού των Φοιτητών. Είχε κάθε δικαίωμα να εκφράσει την αποψη-της για περιορισμό των πλαισίων του αγώνα. Όμως η άτολμη αυτή τοποθέτηση-της αντικειμενικά υπήρξε η κύρια αιτία για την πτώση του ηθικού και τη διάσπαση του Φοιτητικού κόσμου. Ακόμα με τη στάση-της έδωσε την ευκαιρία στην ΠΕΟΦ να δημαγωγήσει και να παρουσιαστεί σαν μια αγωνιστική φοιτητική παράταξη ενώ στη πραγματικότητα στόχος της είναι μια στείρα αντιπολίτευση.

Το πρόβλημα που μπαίνει σήμερα επιταχτικά μπροστα στους Φοιτητές είναι το τι γίνεται από δω και μπρος. Αγωνιστήκαμε, κερδίσαμε κάτι και έχουμε ακόμα πολλά να κερδίσουμε. Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να αφήσουμε την απογοήτευση να μας καταβάλει. Οφείλουμε σήμερα, περισσότερο παρα ποτε, να αντιμετωπίσουμε υπεύθυνα την πραγματικότητα, να προγραμματίσουμε την παρακάτω πορεία. Επιβάλλεται να ξεπεράσουμε τις σημερινές δυσκολίες-μας και να μετατρέψουμε τη ΦΕΑΤΙ σε όργανο καθημερινής πάλης των Φοιτητών.

Οι συζητήσεις και οι διαπραγματεύσεις που θα ακολουθήσουν πρέπει να γίνουν με σοβαρότητα και υπευθυνότητα. Ταυτόχρονα δεν πρέπει να καταντήσουν υπόθεση μερικών ατόμων αλλά να υπάρξει συνεχής ενημέρωση και συζήτηση μεταξύ όλων των Φοιτητών. Μερικά απομονωμένα άτομα είναι εύκολο να αντιμετωπιστούν από τους αντιπάλους-μας. Με ολόκληρο τον φοιτητικό κόσμο πίσω-τους γίνονται παντοδύναμα.

Η συσπείρωση των Φοιτητών και η ουσιαστική ενότητα-της είναι απαραίτητη αν θέλουμε να ελπίζουμε για επιτυχία. Όμως η ενότητα δεν είναι τυπική υπόθεση. Η ενότητα πρέπει να βασίζεται στη διεξοδική δημοκρατική συζήτηση και τη συνειδητή συγκατάθεση. Πιστεύουμε πως οι δημοκρατικές διαδικασίες έχουν κακοπάθει στα χέρια της σημερινής ηγεσίας της ΦΕΑΤΙ. Καλούμε την ηγεσία της ΦΕΑΤΙ να προχωρήσει αποτελεσματικά, δημοκρατικά, στην προώθηση των φοιτητικών δικαιών. Ταυτόχρονα καλούμε τους Φοιτητές να συσπειρωθούν μέσα στη Φοιτητική-τους ένωση, να δυναμώσουν την ηγεσία-τους στις σκληρές διαπραγματεύσεις που θα ακολουθήσουν και να αγωνιστούν για την εφαρμογή των δημοκρατικών διαδικασιών.

Γι αυτό εξαγγέλλουμε ανοιχτά τη πρόθεσή-μας να στήσουμε μια νέα Φοιτητική παράταξη μέσα στα πλαίσια της ΦΕΑΤΙ που θα δώσει νέα πνοή στο Φοιτητικό κίνημα του ΑΤΙ. Οι Φοιτητές που θέλουν να δουν το Φοιτητικό κίνημα να προχωρήσει αποφασιστικά μπροστα πρέπει οργανωμένα να αγωνιστούν για μια αγωνιστική, αποτελεσματική ΦΕΑΤΙ.

ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ Η ΠΕΚ

Ενώ οι κοινοτικές εκλογές αναμένονται, ύστερα από πολύχρονες αναβολές, να γίνουν με τον ερχομό του καλοκαιριού, έχουν ήδη αρχίσει διάφορες διεργασίες - πολύ συγκαλειμμένες - που αποσκοπούν σε εκλογικά οφέλη. Γιατί οι κοινοτικές εκλογές θα είναι οπωσδήποτε μια ένδειξη για το τι θα επακολουθήσει στις βουλευτικές εκλογές ύστερα από δυο χρόνια. Όμως οι κοινοτικές εκλογές είναι σημαντικές και από μια άλλη σκοπιά. Η ίδια η θέση του κοινοτάρχη είναι σημαντική μέσα στο χωρίο από την άποψη της ισχύος που συνεπάγεται.

Μέχρι στιγμής δεν έχει ανακοινωθεί τίποτε για τις κοινοτικές εκλογές από καμμία πολιτική παράταξη ή κόμμα με την εξαίρεση της ΠΕΚ. Η ΠΕΚ δήλωσε πως θα κατέλθει από μόνη-της στις εκλογές. Είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς αν τούτο τελικά θα γίνει. Όπως είναι γνωστό διάφοροι ηγέτες της ΠΕΚ συμμετέχουν στο ΔΗΚΟ, ορισμένοι μάλιστα έχουν το αξίωμα του βουλευτή, κάτω από τη σημαία του ΔΗΚΟ. Με λίγα λόγια με τη δήλωση της ΠΕΚ πως θα κατέλθει στις εκλογές από μόνη-της αποδειχεται πως η συνεργασία ανάμεσα στους δυο πολιτικούς σχηματισμούς δεν είναι αρμονική.

Όμως που αποσκοπεί η απειλή της ΠΕΚ; Γιατί δεν είναι τίποτε άλλο από απειλή προς το ΔΗΚΟ. Μπορεί άραγε η ΠΕΚ και οι καθοδηγητές-της να ελπίζουν πως από μόνους-τους θα κερδίσουν τις κοινοτικές εκλογές; Η απάντηση πρέπει μάλλον να είναι αρνητική. Η σχετική δήλωση της ΠΕΚ αποτελεί μάλλον προειδοποίηση προς το ΔΗΚΟ και βέβαια απαίτηση πως θα πρέπει να δοθεί στην ΠΕΚ ένας συγκεκριμένος αριθμός θέσεων στα κοινοτικά συμβούλια για να συνεχισθεί η συνεργασία. Και είναι φυσικά δύσκολο για το ΔΗΚΟ να μη πάρει υπόψη την ΠΕΚ, τη στιγμή που ένας αριθμός βουλευτών του ΔΗΚΟ είναι στην ουσία βουλευτές της ΠΕΚ.

Όπως είναι γνωστό η ΠΕΚ επηρεάζεται σημαντικά από το συνεργατισμό. Και ίσως μια πρόσφατη εξέλιξη σε μια συνδικαλιστική οργάνωση, συγκεκριμένα στο ταμειτήριο των καθηγητών, έχει αρκετή σημασία: Στις εκλογές του ΣΤΕΛ-ΜΕΚ διάφορα δεξιά στοιχεία που μέχρι τώρα θεωρούνταν πως αντιπροσώπευαν το ΔΗΚΟ συμμάχησαν με το Δημοκρατικό Συναγερμό για να αντιμετωπίσουν το εκλογικό συνδυασμό των προοδευτικών καθηγητών.

Είναι φυσικά πρόωρο να πει κανείς αν υπάρχει ουσιαστική βάση για συνεργασία της ΠΕΚ με το ΔΗΣΥ στις επικείμενες κοινοτικές εκλογές. Είναι όμως, ένα ενδεχόμενο που καθόλου δεν μπορεί να αποκλεισθεί...

Από τη πλευρά του ΔΗΣΥ, αν και τίποτε δεν έχει ακόμα ανακοινωθεί είναι φανερό πως έχει αρχίσει η προεκλογική δουλειά. Ήδη παρατηρείται μια κινητοποίηση με ομιλίες ηγετών και παραγόντων σε διάφορα μέρη της υπαίθρου, που δεν μπορεί να είναι άσχετη με τις επικείμενες κοινοτικές εκλογές.

Οι προοδευτικές δυνάμεις έχουν φυσικά καθήκον να ανακόψουν την επέλαση του ΔΗΣΥ και τις κινήσεις διάφορων άλλων δεξιών κύκλων. Το εκλογικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ που καταρτίστηκε λίγο πριν από τη ανακήρυξη του κ. Κυπριανού σαν προέδρου είναι και πάλι επικαιρό. Μπορεί να αποτελέσει τη βάση για συνεργασία όλων των προοδευτικών δυνάμεων και την αφετηρία για νέους αγώνες.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

Τώρα, μπορείτε

να βρείτε τη

« Σοσιαλιστική

Εκφραση »

και στο

περιπτερο

σοσιαλιστική

εκφραση

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικό: £2.000

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση δι-
ατείνεται στα Γραφεία της Σοσι-
αλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και
στα περιπτερα.

Για την αλληλογραφία:
Σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ
Τ.Κ. 1064
ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ